

görkemli göğ

Onlar at değil bendim
Atların yerine oyuna ben girdim
İslatılmış ve ilgilenilmemiş

At arabasına kendini keyifle koşan bir ıslak
Görölmüşlüğüne bakanlara
Haksızlı ve ilgilenilmiş bir intikam sunacak, değil at bendim

Kurusun diye şafağın en göğüne astım dudaklarımı
gül ve ağlanın arasına.
Soylara çekmemek için babalar değıştirmece oyununa
Dudaksızlığın yerine ben girdim

Ardımda roze bir birikinti bırakıp
Yerçekiminin cazibesine kapılabilirim
Seyisimin içine elimdeki şeyi kilitleyerek

Babamın dudakları gibi bir balığın son titreyişinden öperim
Aşk işenmişti, hayat bizim son şansımızdı
Bir şafak ve üç çöp kovası da ben devirdim

enis akın

Bir-iki satır daha yazmalıyım. O günler tuhaf ve dayanıksızdı. En çok başımdaki ağrıyı unutamıyorum. Genellikle biçimini kestirmedim ama, hiç olmazsa, sivri olmadığını bildiğim birşey saplanırdı. Ağrı gözlerime iner, dakikalarca oğuşturduğum halde kurtulunması olanaksız bir kaşıntı olarak kalırdı. Sonra dişlerimde hafif bir sızıntı başlardı.

Sürekli konuşurlardı. Sarışın olanı, ellerini kollarını hareket ettirerek anlatırdı. Onaylamadığı zaman, gözlerine büyük geldiğini düşündüğüm gözkapaklarını indirirdi. Yarısına kadar kapanan gözkapaklarının ardından görünen bölüm beyazdı. Derisinin üzerindeki damarlar belirgindi ve yeşilliği pek hoşuma gitmiyordu. Karşı çıkarken, sözlerine 'ben' diye başladığını düşünüyorum. O zaman, bedenimde dolaştığını sezdiğim acı yerine oturuyor. Belki de... Kızıyorum.

"Şimdi yavaşça kalk masadan. Sağ elini cebine sok. Sol elinle çeneni tutup gözlerin dalmış gibi yere bak. Odada bir tur atıp, masana dön. Oturmadan önce sol elini de cebine sok ve omuzlarını hafifçe yukarı kaldır. Şimdi yavaşça, masaya oturmak için yapman gereken hareketleri zor hatırlıyormuşsun gibi davran. Otur."

Diğeri, o hiç bir zaman onun olmaması gerektiğini düşündüğüm bıyıklarıyla bir serseriyi andıranı, arada bir üst dudağını alt dudağıyla emerek konuşurdu. Kekelermiş gibi. Olur olmaz bir yerde parlar, konuşması giderek hızlanır ve uzun bir cümleyle son bulurdu.

Onların konuşmalarından utanıyordum. Gü-lüşmelerinden de... Başımı öne eğer, defalarca okuduğum cümleyi inatla anlamaya çalışırdım. Kanımın beynimde yoğunlaştığını, şakaklarımın zonkladığını anımsıyorum. Sayrılı bir kızgınlıktı sanırım. Nefret dolu, çit çıkmayan bir sessizliği isteyen, saldırgan bir öfkeyle solumdum. Odanın sarı ışığı... *"Birden kalemini fırlatıp arkana yaslanıyorsun. Kamera çeneye zoom yapıyor. Ağzın hafifçe aralık. Yalnızca soluklarının sesi olacak. Sigara paketinden bir sigara çıkar. Bir süre kibriti ara. Yak. Derin bir soluk çekip, içinde normalden daha uzun süre tut. Dumanı burnundan boşalt."*

Çenemin aşağıya çekildiğini hissedirdim. O anda konuşmak gerektiğindeyse sesim çatlardı. İki üç kez yutkunarak konuşurdum. En kısa ve en çabuk şekilde.

Sonraları iyice kendilerine çekilmişlerdi. Soğukluk... seziliyordu. Genellikle geç geliyordum. Apartmanın arkasında, pis kedilerin dolaştığı boşluğa yakın odadan, bağırsıkları, kahkahaları gelirdi. Sarışının kanıtlamaya çalışan, diğerinin ise bastırdıklarının altından fırlayan sesi, dar koridorun öteki ucuna ulaşırdı. Kapıyı kapatır, teybin sesini yükseltirdim. Kasetteki her şarkıdan sonra arada, bir sövgü gibi, şakalaşmaları duyulurdu.

"Parmaklarını saçlarında dolaştır. Kamera yüzüne zoom yapıyor. Profile geçiyor ve çekime arkandan devam ediyor. Profile ters ışığı yakalıyor. Parmaklarının sesini duyunca hafifçe gülümse. Başını iki yana yavaş yavaş sallat. Duvardaki resme bak. Gözlerini kısarak... Sağ elinin parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tut. Sandalyenin arka ayakları üzerinde yaylan."

"Düştü. Baştan alıyoruz. Yavaşça yap şu hareketi. İfaden çok iyi. Tamam yaurum: Kamera yükseliyor."

'Burada kamerayı yükseltmeyelim. İbrahim omuz kamerasıyla birkaç adım atsın. Objektif bu hafif ve sürekli sarsıntıda yavaşça yaklaşsın.'

"Sen karışma!"

20.Haziran

Uykusuz dördüncü gün. Saat gecenin biri. Ellerim alışkanlıkla hareket ediyor. Harfleri çabucak yazdıma hep şaşmışımdır. Nasıl bilebiliyorum onları? Yazacağım sözcükleri nereden biliyorum? Ne de çabuk yazıyorum. Yazdıklarımı biliyormuşum ben. Dehşete düşüyorum. Mutfağın ışığı açık kalmış. Unuttuklarımı yazıyorum. Gülünç bu. Şimdi, başımı kaldırdığımda biraz daha ilerlemiş bulacağım. Unutmuşum... Uykularımı unutuyorum. Gün başlıyor demiyorum. Hiçbir şey başlamıyor. Unuttuğumu sürdürüyorum. Ne zaman öğrendim? Harflere bağırımalıyım. Yıllarımı verdim onlara. Bir kağıdın üzerine yazıyorum. Yıllar sonra, kopuşun anıları.. Adını çıkaramadığım biriyle konuşuyorum. Unutmuşum adını. Dilim felce uğruyor. Adının dilimin ucunda bir kırıntı gibi durduğunu hissediyorum. Harfleri unutuyorum. Yıllarca verdiğim emekten sonra biraraya getiremiyorum. Yalnızca 's'yi anımsıyorum. 's'yi, onun adına baş harf yapıyorum. İşte başlangıç denen de bu zaten. Yalnızca bu. İçerde bir yerde...

BARBAR GONAN

Şiir: Lin Carter

Yol uzun ve zorlu
Gökyüzü soğuk ve gri
Beyaz Ay, donmuş ölü bir parça gibi
Bulanık, solgun şafakta
Hırsız ve Fahişe, Kral ve Asker
Savaşçı, Büyücü, Sahtekar ve Ozan
Bu yolda benimle geldiler

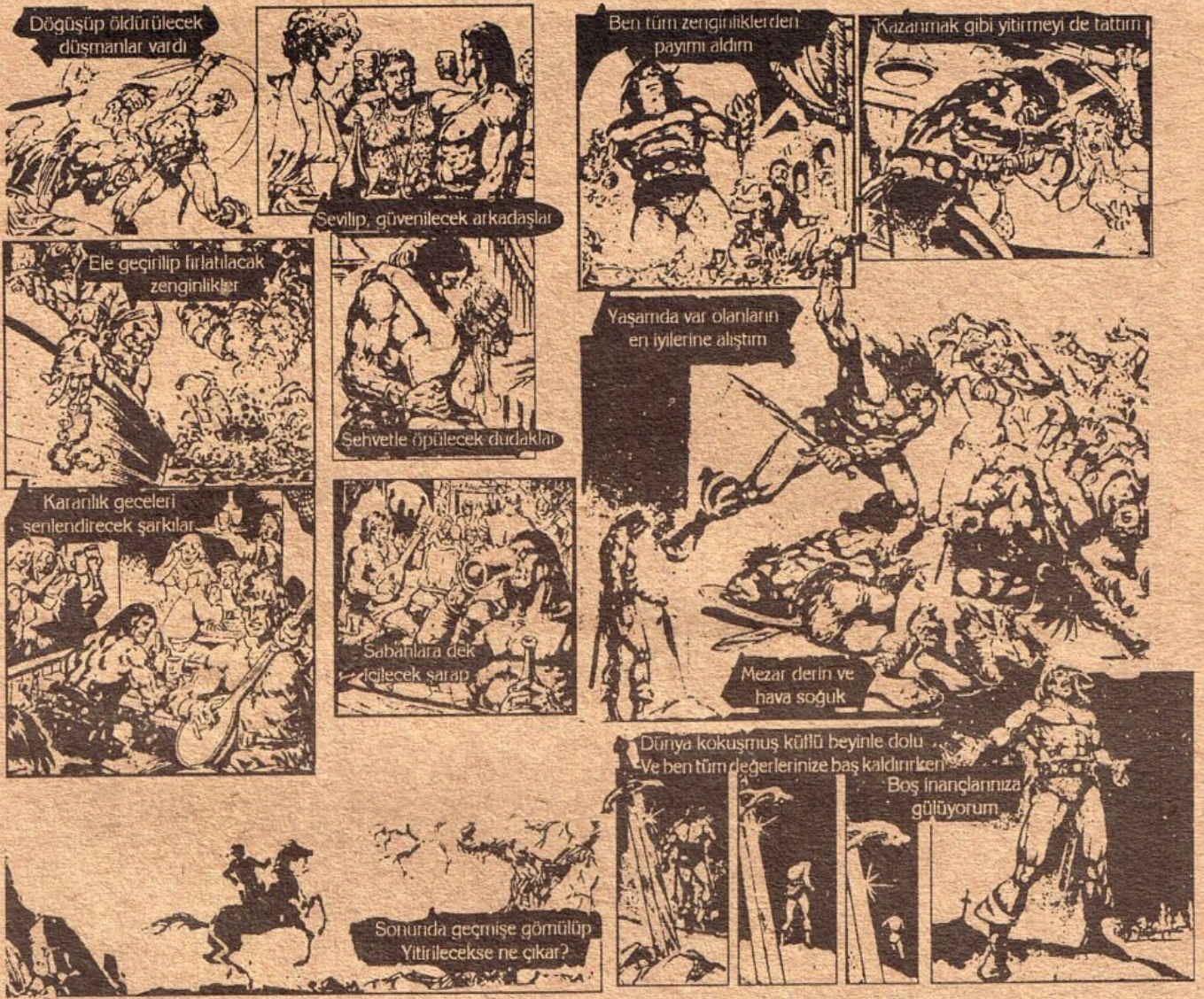
... Şunu bilin ki Prens'im, kabaran okyanusların Atlantis'i ve onun görkemli kentlerini yutmasından sonra Dünyada o güne değin görülmemiş bir çağ başlamıştı. Aryas'ın oğullarının doğduğu bu çağda, Dünya üzerindeki imparatorluklar ve uygarlıklar, gökteki yıldızların mavi parıltıları kadar dağınık fakat belirgindi. İşte bu sıralarda Kimmeryalı Conan geldi. Çelik bilekli elinden kılıcını hiç bırakmayan bu kara saçlı, şahin gözlü yiğit tüm imparatorlukları sandallı ayacağının altında çiğnemek istiyordu...

Bir Nemedya Efsanesinden

bir barbar kendin tartar bir barbar aşāğlarda

Conan'ın gezdigi *uygar* kentlerde, yaşama sözümona verilen onca değere karşın çizilen kuralların dışındaki insanların tereddütsüz dışlanması, hatta çoğu kez *uygarca* öldürülmesi, Batı *uygarlığındaki* ahlaki değerler sisteminin çarpıcı bir karikatürü. *Uygar* toplumdaki sofistike yaşamı ve *ulvi* değerleri çıkardığınızda, *saf* barbarlıkla yüzyüze geliyorsunuz. Conan, bu resim içinde daha doğal ve dolaysız olan bir yaşam biçimini seçiyor: Barbarlığı. Eğer sonuçta her şey *bilek gücü* ve gizli ya da açık şiddetin egemenliğindeyse, şarkılar, kitaplar ve söylevlerle örtülen *uygarlığa* niçin teslim olsun ki Barbar?

Savaşı, şiddeti, bilek gücünü ve adam öldürmeyi ustaca belirlenmiş *uygar* manevralarla çifte standartlı hale getiren Batı *uygarlıklarına* karşı, on iki bin yıl önceki Hiborya çağının kahramanı Kimmeryalı Conan, ilginç bir eğretilmeyi sergiliyor. Eğer mesele *oyunu kurallarına göre oynamaksa*, Conan o kurallardaki yanılısamaları ortadan kaldırıp net görüntüyü sunuyor, o kadar. Ya bilek gücü, şiddet ve *kılıç*, ya da *akıl ve sağduyu*. İkinci egemen olamadığı sürece birinci her zaman varlığını koruyacak. Bir anlamda savaşın ve adam öldürmenin *uygarca* formlar altında onanmasına tepki, Barbar Conan.

Dünyanın karanlık, kavrulmuş yüzeyinde
Eğri yolumuz zorlu topraklardan geçiyor

Fakat biz neşeli savaşçılarız
Daha kolay yolları istermeyiz

Düzenbaz ve nefret
verici yaşamın kaderi

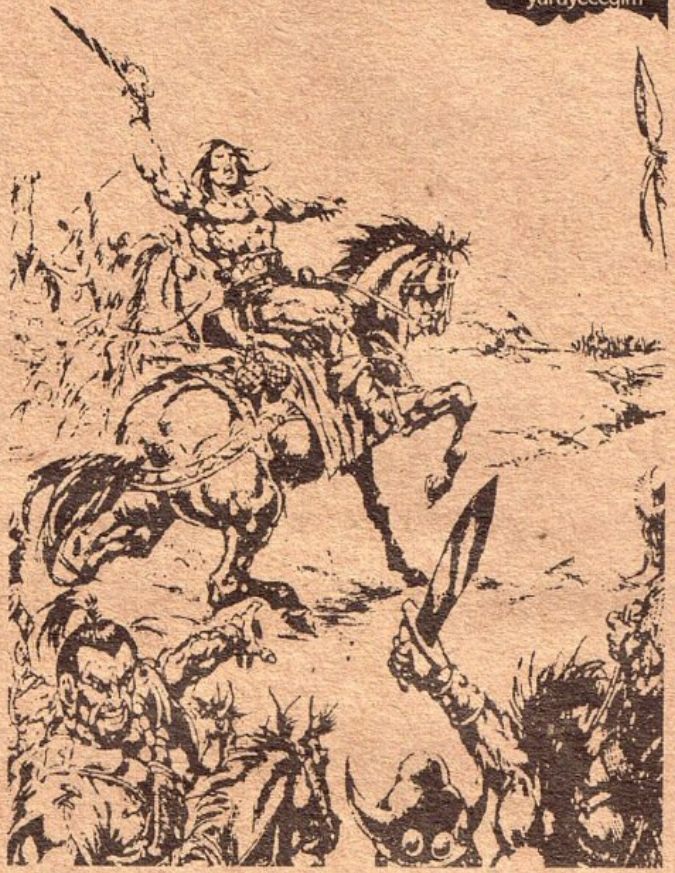

Sağ elimdeki
kılıcımla çizilir

Ve ölüm benim arkamdan gelir

Ben bu tozlu, sert, uzun yollarda kurudum
Ben artık yaşlı ve güçsüzüm
Oysa ölüm tüm zamanlar boyunca güçlü
Fakat bedenler ölümü tatmak üzere doğdu

Selam tahrırlar
Boş bir gökyüzünün
altında
Yanınızda neşeyle
yürüyeceğim

Günahkar ruhların nasıl kıvranıp
inlediğini
Şişko kurnaz papazlardan dinledim

Yalnız altın için alıp
sattıkları o cennette
Benim gibi acımasız
bir barbarın yeri var mı?

Yaşam,
ölümle benim,

yorucu yıllar boyunca
Oynadığımız bir oyundu

Yaşamı korkmadan ve
cesaretle karşıladım
Ölüm yaklaşırken
kaçmalı mıyım?

Rahipler ve kutsal
kitaplarıyla birlikte
Aleylere dalaacağım

Cehennemin kızı,
boğazından
aşağıya yürüyecek

Ve şeytanın
tahtına oynayacağım

Selam, savaşçı yigit dostlarım

Köleler, Silahşörler
ve oynamak genç kızlar

Ayrıldığım yolda
gözüm kalmadı

Burada son bulur o yol

Azrail'in
kucagında

Soğuk bir gündü. Caminin duvarları yolu kesiyor, önünden geçen diğer yolla paralel olarak uzuyordu. Duvarın önündeki alçak çıkıntıya oturdum. Duvarın soğuğu her yanıma sarmıştı. Burnumu kaşımak için, ellerimi ceplerimden çıkarmaya üşeniyordum.

Caminin tuvaletinden çıkıp dış kapıya yöneldi. Kalın paltosu ve yün atkısı, avlunun kuytuluğunu geçince rüzgârda savruldu. Buz tutmuş merdivenlerden dikkatle indi. Sağa döndü. Otuz metre kadar ötede oturan adamı gördü. Bir köpek, başını öne eğmiş tembel tembel yürüyordu. Saçlarını geriye attı. Hızlı hızlı yürüdü.

"Haydi, biraz çabuk. İçindeki dinamizmi yansıtmalısın. Sağa ve sola hafifçe sallanarak hızlı hızlı yürü. Şapkayı kaşlarına kadar indir. Kamera çevrende dolaşacak. Şimdi elini..."

"Ellerini ceplerinden hiç çıkarmasın. Burada bir sempalilik olmalı. Daha etkileyici. Isık çalarken ağzını fazla büzmemelisin. Bunu unutma..."

"Neden susmayı denemiyorsun? Seninle kavgaya mı edeceğim, yoksa çekimi bir hafta daha ertelemek zorunda kalmak bahasına paydos mu edeceğiz?"

(Neden onu dinlemeyi tercih etmiyorsun şef? Adamın ellerini cebinden çıkarması yeterince aptalca. Isık çalması koşkunun ortaya çıkması için yeter. Ellerini cebinden çıkarmamalı.)

-Evet, çıkarmamalı. -

Son durağa geldiğinde otobüsten ilk o indi. Yokuşu çabucak tırmandı. Köşeyi döndü. Sessiz yolda, ayakkabılarının karda çıkardığı sese aldirmeden yürüdü. Yün başlığını kulaklarına dek indirdi. Rüzgârda savrulup burnuna dolan bir ezgiyi ısıkla çalmaya başladı.

Sabırsızlığım artıyordu. Böyle bir buluşmaya gerek yoktu. Benim de katılmam gerçekten anlamsızdı. Çok üşüyordum. Gözlerim sarı-gri gibi tuhaf renklere sahip köpeğe takıldı. Bu denli tembel yürüdüğüne göre soğuğu hissetmiyordu, sanırım. Odama dönmek istiyorum.

Taşa oturan adam iyice yaklaştı. Yüzünde acımayla karışık bir gülümseme belirdi. Köpeğin girdiği sokaktan beyaz bir otomobil çıktı. Karda otomobilin yalnızca tekerlekleri görünüyordu sanki.

Taşa oturan adamı farketti. Tanıdı. Sabahları mutfağa girdiğinde yıkanmış bulaşıklar sürprizini hazırlayandı bu. Yürüyüşünü yavaşlattı. Buluşmanın tadını çıkarmak istiyordu. Bir de sigara yaktı. Birden sarı saçlıyı da gördü. Onlar el sıkışırken üstlerine atlamayı planladı. Karda ayakkabılarının kaymasına aldirmeden koşmaya başladı.

Başımı çevirdim. Sarı saçlarıyla onu gördüm. Belki de önce saçları farkediliyordu. El sıkıştık. Gözleri parlıyordu. Kurumuş dudaklarından çeşitli sözcükler döküldü. Hoplaya zıplaya koşan birine takıldı gözlerim. Tanıdım. Sendeledi. İsimlerimizi bağırarak koşuyordu. Beyaz otomobil fren yaptı, kaydı ve ona çarptı.

'Böyle daha anlamlı olduğu kesin. Ne dersiniz çocuklar? Bu sahneler ancak omuz kamerasıyla ve sık sık uzaklaştırıp yakınlara çekilebilirdi. O salağa da böylece gününü gösterdik.'

(Kuşkusuz böyle çok daha etkileyici. Tek düşünceyi sürekli onaylasaydık film tek düze olacaktı. Kesinlikle haklısınız.)

-Evet, ikiniz de haklısınız. Böyle çok güzel bir film oldu.-

<Yine de keşke onu başka türlü ikna etseydik. Üstelik sondaki sahne de çok abartılıydı...>

"Kapa çeneni!"

21.Kasım

Kar yağıyor. Sağ omuzumu duvara yaslamış, karın yağışını izliyorum; filmlerdeki gibi... Pencere hafif aralık. Bu sessizliği seviyorum. Karın üzerinde ince bir kan çizgisi... Kapanmış.

yılmaz öztürk

Beyaz Manto bir Graffiti Tanıtım yayınıdır. Ücretsizdir, sadece posta yoluyla ulaştırılır, periyodik değildir. Graffiti adına sahibi: Ertuğrul Karabulut. Sorumlu müdür: Enis Akın. Başka: Malkoçoğlu Matbaası, 337 07 82. Yazışmak için: Enis Akın, PK:13 Koşuyolu İstanbul.

Düzlükte düzüldüğüm gündür. *Mahmur* dağlar sis içre, esas durmuştu.

kuduruyorum

Mesafeler mesafeler feler
Uyum
Düzensizlik
otuzbir
Korku, arzı, komedy, ağlamak istiyorum.
Ben, *Kemal Gökhan Gürses*
Sessiz öfkemin yıkıcı bir güce dönüşemediği gündür
Eliiki.
Sayıyorum. Uzaklar. İncelik. Zerafet, Allaha Şükür
Beni unuttun mu yoksa?
Bütün kadınlar biraz *NECLA*'dır.
Kep kafamı sıkıyor. Ağrıyor kafam. Bana moral
vermeye çalışma Cem! Örnek gösterme. *YETER!*
Çılgık. Islak. Pislik. Durağan. Erkekler.
Türkiye: Üç tarafı erkeklerle çevrili yarımada biçiminde... Eğretti otları. Şu olsa bu olsa. *Yusuf Ziya...*
Duruşu güzeldi. Yüzü renkliydi. Sevgilimin gözleri
kısık ve ela. Mustafa Kemal kaşları. İncecik vücudu.
Özlemek. Delirmek. Mek.
Mak
Mok
Muk

Değişiyorum. Ben, daha çabuk yoruluyorum ben.
Dayanılmaz şeylere dayanıyorum. Katıksız. Erkekler
bağırıyor. Şaka yapıyorlar. Elleriyle dövüşüyorlar.
Salata yiyorlar.

ADAM OLAMADIN AMMA ARAZİ OLDUN Afferin
Asker! Dağdağa kavuşmaz. İnsan konuşmaz di mi?
Çalgıcılar Gelsin!

- HA?..

Hayvan. Sigara içmek öldürür. Ye! Sigara ye! Ser...!
Kazma dişlerinden orospuluk akıyor. Korkulu suratını
yana büküp selam veren ibne: A. Gürhan! Sen kaba-
dayı mısın? Sen çaresiz bir boşluksun. Dudaklarım
kurudu. Öp! Öp beni Süheyla! Az mı kahrımı çektin.

ÇIK BOŞALT !

doldur boşalt
doldur boşalt
doldur boşalt

Süheyla'yı ilk gördüğüm gün, otobüs tercihlili yol
üstünde mutedil dalgalı ve görüş uzaklığı çok uzak,
çook uzaklar-dayım.

52 yaşındaydım.

yarın 51 yaşındaydım.

Dürgün 50 yaşındaydım.

Artı sonsuz eksi sonsuz. Tatlı severim.

Yalnızım

Bunu siz istediniz!

Yağlı parmakları 31 kokan şişman çocuk. Kalçanı,
tombul bacaklarıyla birleştiren allah aynı zamanda
belanı da versin. *ÇIK BOŞALT!*

Susuzluk çekiyorum. Hararet yapıyorum. Eski bir
motorum ben. Yangınlara uzanan volkan gibi... gibi.
gibi edebiyat gibi duygu gibi edebiyat olmaz. *[duy-*

*guyu anlatan edebiyat -gibi- olmaz] EDEBİYAT
DUYGU GİBİ OLAMAZ!*

Gidemiyorum. Bir adım öteye gidemiyorum. Yoksa
ben kendi kendime mi gidemiyorum. Yol yok!

Gözlerim ıslanmak istiyor. Doldum. Doldum. S.ke
s.ke s.kiyorlar beni. Döv Ser... Adam yok.

Şiir

Seni seviyorum

Beyit

Seni

Sevi

Dörtlük

Se

ni

se

vi

Üçlük

Sen

Sev

i-i

Yağmurda dolaşmak istiyorum ellerim cebimde
taksim'de tünel'de o kentte sigaramı yakmak istiyorum
gri bi günde doyasıya dolaşmak istiyorum
tomtom kaptan sokağı'ndan aşağıya kıvrılıp kay-
bolmak aşağılarda tophane'de yahudi bozuğu bir
kahvehanede az şekerli kahve içmek insanları anla-
dım sanıp müstehzi gülümsemek sebepsiz dolaş-
mak mahcup bakışlı kızların gözlerini asfalta düş-
meden yakalamak cihangir'de denizin üstüne çö-
ken kırmızı renge doymak akademili kızların uzak
samimiyetlerinden cinsel fanteziler çıkarıp yanaş-
mak yanlarına bilgiç sınırsız saçmalamak konuş-
mak durmadan yılmadan sıkılmadan manasız
konuşmak kayıp bir denizci gibi karaya vurmuş
balık gibi deniz kıyılarında dalgalarla ıslanmak mah-
mur ve uyumaktan yorgun gözlerle uyanmak ya-
takta bir sigara yakıyorum fanny ardant'a bakıp
erkek gözlerindeki gizli gülümsemeye karşılık veri-
yorum nadir bir yazara dalıyorum tuvaletteyim hika-
ye bitmek bilmiyor öyle çok zamanım var ki rahatça
ışçıyorum kahvaltı ediyorum ne rutin bir hayat bu
diye yakınıyorum senaryomu tamamlamak üzere-
yim bugün kırk eylül doksandokuz ben yok oluyo-
rum yolda hala gülümsüyorum

saklanıyorum gizli suçlarım var suçlar gizlendikçe
büyür affet beni

seni

sevi

(samsun neresi?)

kemal gökhan gürses